

Arrest

nr. X van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van haar politieke activiteiten voor de oppositiepartij Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel) en de Union pour le Salut National (USN).

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 162 608 van 23 februari 2016 omdat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: 3 video's (op een USB-stick), twee medische attesten d.d. 13 januari 2015 en 3 maart 2015 alsook een medisch attest d.d. 28 augustus 2015, en een brief van GAMS d.d. 8 september 2015.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 162 608 van 23 februari 2016 werd besloten dat haar relaas niet aannemelijk of geloofwaardig is en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In zoverre verzoekster de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat zij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk haar vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt, namelijk de vrees voor herbesnijdenis na haar desinfibulatie. Voorts wijst verzoekende partij er op dat zij het bewijs heeft aangebracht dat zij lid is van USN en MoDel en deelneemt aan betogingen en vergaderingen, en dat deze nieuwe elementen niet werden onderzocht, wat een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende verzoekende partij haar vrees voor herbesnijdenis na haar desinfibulatie stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekende partij deze vrees reeds eerder in het kader van haar vorige, eerste asielaanvraag heeft aangehaald. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen

toen bij arrest van de Raad nr. 162 608 van 23 februari 2016 werd vastgesteld, een motivering welke in de bestreden beslissing wordt geciteerd en die verzoekende partij, zoals in de beschikking ook al werd vastgesteld, niet met concrete en valabele argumenten in een ander daglicht plaatst:

“Ten slotte wijst verzoekster er nog op dat ze in Djibouti besneden werd (Besnijdenis type 3) en op 30 juli 2015 (na het CGVS-gehoor van 25 februari 2015) werd ze gedesinfibuleerd (stuk 6). Volgens GAMS is er wel een risico van vervolging bij haar terugkeer. Echter uit de getuigenis van Z.A.C. blijkt dat ze het gevaar voor verzoekster verbindt aan haar deelname aan de strijd tegen vrouwelijke genitale verminking. Verzoekster heeft dit zelf nooit aangebracht en stelde zelf dat ze om medische redenen gedesinfibuleerd diende te worden. Voorts volstaan een persoonlijke mening van enkele lijnen niet om de objectieve bevindingen van de landeninformatie te weerleggen zoals de verwerende partij herhaalt: “Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd worden dat er in Djibouti al verschillende jaren belangrijke inspanningen worden geleverd in de strijd tegen genitale vrouwenverminking (zie informatie in administratief dossier). Hoewel het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële gegevens (2012-2014) schommelt tussen 80% en 95%, zijn er namelijk verschillende persartikels die een beweging van strijd vaststellen tegen de praktijken van besnijdenis, hetgeen de afgelopen jaren aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie bij vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, in het bijzonder in een stedelijke omgeving. Zo begon de beweging volgens Séverine Carillon en Véronique Petit in Djibouti in de jaren ‘80 [...] op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti verdedigt. Geleidelijk aan sloten associatieve organisaties zich hierbij aan.” Er is met name een ernstige inspanning van overheidswege tegen de besnijdenis van meisjes. Ten slotte ziet de Raad niet in waarom een zelfstandige ongehuwde, kinderloze zakenvrouw van 42 jaar uit een stedelijke omgeving, haar desinfibulatie kenbaar zou maken. Verzoekster is geheel zelfstandig wat ook blijkt uit haar zelf genomen beslissing tot desinfibulatie.”

In de bestreden beslissing wordt er door de commissaris-generaal verder volledigheidshalve aan toegevoegd dat uit de informatie waarover hij beschikt, informatie welke door verzoekende partij niet wordt ontkracht of weerlegd, blijkt dat reinfibulatie/herbesnijdenis in Djibouti een zeldzaam fenomeen is en uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat zij een ondernemende, zelfstandige, ongehuwde en kinderloze vrouw is die opgroeide en leefde in een stedelijke omgeving en die in het verleden steeds aan de sociale druk van haar familie wist te weerstaan, zodat er heden geen indicaties zijn waarom zij dit desgevallend naar de toekomst toe niet zou kunnen, een vaststelling welke verzoekende partij niet met concrete en valabele elementen in een ander daglicht weet te plaatsen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op zeer algemene en allerm minst ernstige wijze voorhoudt, werd *in casu* door het Commissariaat-generaal bij onderhavige tweede asielaanvraag van verzoekende partij wel degelijk rekening gehouden met de door haar aangebrachte elementen, meer bepaald video's, ter staving van haar verklaarde lidmaatschap van en activiteiten voor USN en MoDel (en haar verklaringen hieromtrent), en werden deze elementen wel degelijk en afdoende aan een onderzoek onderworpen, doch verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt -ze onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging- hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name:

“Met betrekking tot uw bewering dat u sinds uw aankomst in België lid en sympathisant bent van de Union pour le Salut National (USN), dat u af en toe deelneemt aan vergaderingen en/of betogingen die door deze partij in België georganiseerd worden, en de video's die u ter staving van het voorgaande voorlegt (Vragenlijst CGVS, 18 april 2016, pp. 1-3), dient vooreerst opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen in uw dossier geenszins het geval is. Zo werd u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag uitvoerig gehoord omtrent uw beweerd lidmaatschap van de oppositiepartij Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel) en de Union pour le Salut National (USN), en de problemen die u hierdoor kende of in het geval van een terugkeer naar Djibouti zou kunnen kennen. U wist deze echter niet aannemelijk te maken (cfr. supra). Verder dient opgemerkt te worden dat u sommige van de door u neergelegde video's van een bijeenkomst/ betogingen van USN België, waarbij u aanwezig was, mogelijks reeds neerlegde bij de Raad voor Vreemdelingenbestwistingen (RvV), en ze dus mogelijks geen nieuw element vormen, daar ze reeds door de Raad voor Vreemdelingenbestwistingen (RvV) beoordeeld werden. Wat er ook van zij, daarnaast tonen de video's in kwestie geenszins aan dat u in Djibouti reeds lid zou geweest zijn van de oppositiepartij Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel) en de Union pour le Salut National (USN). Ze tonen enkel aan dat u in België enkele keren zou deelgenomen hebben aan een bijeenkomst van de USN, maar bewijzen geenszins dat u een bijzonder profiel en/of een functie/positie binnen de partij zou hebben. Integendeel. Ze lijken eerder te bevestigen dat u in België hoogstens een occasioneel sympathisant bent van de USN, al dan niet met het oog op het indienen van een nieuwe

asielaanvraag. In dit verband dient ook gewezen te worden op het feit dat er met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten buiten het land van herkomst (*réfugié sur place*) een bijzondere bewijslast geldt. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Internationale bescherming kan slechts gegrond zijn op elementen die ontstaan zijn nadat u Djibouti verlaten heeft wanneer het aannemelijk is dat de Djiboutiaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België én er bovendien aanwijzingen zouden zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Djiboutiaanse overheden. Aan de hand van de door u neergelegde video's bent u er dus nog steeds niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België individueel vervolgd bent geweest door de Djiboutiaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond, kan er rekening houdend met uw profiel en achtergrond, louter als deelnemster aan betogingen en/of vergaderingen van de USN in België (Vragenlijst CGVS, 18 april 2016, pp. 1-3), redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Djiboutiaanse autoriteiten uw handelingen na uw vertrek uit Djibouti niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van uw acties in België. Ook de Raad voor Vreemdelingenbestwistingen (RvV) was in haar arrest van 23 februari 2016 voorgaande mening toegedaan: "Indien verzoekster aanvoert dat haar vlucht uit politieke overwegingen uit Djibouti de reden is geweest waarom zij in België politiek actief is geworden, dan gaat zij er volledig aan voorbij dat deze vervolging een loutere ongeloofwaardige bewering is en uit haar verklaringen evenmin enige eigen politieke affiniteit kon blijken. De Raad ziet verder niet in hoe de Djiboutese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar deelname aan een (aantal) publieke samenkomst(en) die verzoekster bovendien niet concreet kan situeren, dan wel dat deze loutere aanwezigheid haar in een negatief daglicht bij de Djiboutese autoriteiten zou stellen. [...] Daarenboven blijkt uit verzoekers getuigenissen, foto's en verklaringen dat verzoekster pas 1 jaar na haar verblijf in België politiek actief werd. In januari 2015 liep verzoekster voor het eerst mee met een manifestatie die ze niet nader kan toelichten en daarnaast had ze geen activiteiten (CGVS-gehoor p. 17: "nog andere zaken gedaan in België? Neen, dat was het") tot haar eerste vergadering in juni 2015 met het CGVS inzake de hangende zaken. Deze vergadering was gericht op haar verblijfssituatie en dus niet eenduidig politiek. Pas daarna en vooral na de weigeringsbeslissing van 21 augustus 2015, wordt verzoekster actiever en vraagt allerhande getuigschriften (zie stukken 1-2-3-5-6-7 ter terechtzitting neergelegd). Indien verzoekster niet aantoonbaar dat ze naar België kwam uit vrees voor politieke vervolging dan kan uit deze handelswijze ook niet blijken dat verzoekster politiek gedreven was. [...] Evenmin ziet de Raad in hoe een eenvoudige aanwezigheid in Brussel op een vreedzame betoging, bekendheid zou genieten bij de Djiboutese autoriteiten laat staan dat dit verzoekster in een dermate negatieve belangstelling van de Djiboutese autoriteiten zou kunnen brengen dat zij een toekomstig, gegrond en reëel risico op ernstige schade zou kunnen lopen. Ten slotte is het evenmin ernstig de Djiboutese veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de duizenden landgenoten/zakenlui in het buitenland die om opportunistische, economische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van het regime. Ook al zouden de Djiboutese overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, dan nog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de Djiboutese overheden haar als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het Djiboutese politieke systeem. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat personen met een aan haar gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Djibouti gevaar zouden lopen."

Nu de commissaris-generaal de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte "nieuwe elementen" wel degelijk en afdoende aan een onderzoek heeft onderworpen, kan hem dienaangaande bezwaarlijk ernstig een onzorgvuldig handelen worden verweten, en mist verzoekende partij haar kritiek derhalve feitelijke grondslag en elke ernst.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 27 juni 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBESTWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS